

Za delfíny

Docela rychle mi otrnulo a ještě v lednu jsme vyrazili na další výlet. Tentokrát kousek za hranice, do Norimberku do ZOO na delfíny. Abychom to neměli z Hradce tak daleko, domluvila jsem se s Jakubem, že přespíme u něj v Praze a vyrazíme druhý den. Samozřejmě mě čekalo klasické martýrium s balením a převozem Sei k mamce.

Vše potřebné jsem naložila do auta a odpoledne jsme se vydali vstříc hlavnímu městu. Díky bohu už mám za sebou ty šílené cesty s řvoucím dítětem vzadu. Nejhorší, co se může teď stát, je to, že Kuba v autě usne. A taky že jo. Když je to dopoledne, tak mi to nijak nevadí, protože mám stále naději, že večer bude spát. Jakmile ale usne odpoledne, je mi jasné, že jsem odsouzena k noční párty. Tentokrát jsem však byla v klidu, protože jsme jeli přeci k tatínkovi, tak ať si naspeedovaného synáčka taky pořádně užije, ne?

Jakub nám přišel pomoci s věcmi k autu.

Kubé: „*Tatííí. Kuba hajal. Budeme tančit, pívat.*“

Jakub: „*Nooo, to mám tedy velkou radost.*“

Já: „*Já myslím, že mnohem větší radost budou mít sousedí.*“

Kubé: „*Pšídou?*“

Jakub: „*To doufám, že nepřijdou.*“

Jakub, jako správný uspávač hadů, ale Kubu uzpíval poměrně brzy, abychom i my mohli druhý den brzy ráno vstávat. No, brzy ráno. Pro nás to bylo brzy ráno, pro mnohé už pokročilé dopoledne. Jakub nám zase pomohl s věcmi k autu.

Kubé: „*Tati tááááú. Pšivežu delfína.*“

Jakub: „*To jsi moc hodný, ale to snad není nutné.*“

Kubé: „*Fááákt, pšivežu.*“

Já: „*To bys s ním ale musel jet vlakem. Já do auta delfína neberu.*“

Kubé: „*Dobže. Kuba pojedje vlakem. Kuba umí. Tatííí, tááááú.*“

Vyjeli jsme, v poklidu dorazili na hranice a zastavili se na benzínce.

Kubé: „*Mami, dej dačku.*“

Já: „*Co ti mám dát?*“

Kubé: „*Dačku dej. Káva.*“

Chvíli to trvalo, ale nakonec mi to sešlo, že chce, abych mu dala dvacku, aby mi mohl koupit v automatu kávu.

Já: „*Kubi, tak si ale nejdřív zajdeme na záchod a koupíme pití, jo?*“

Kubé: „*Kuba počká, hlídá káva.*“

Já: „*Kubi, já ale nechci, abys tady čekal sám. Co když by tě někdo sebral?*“

Kubé: „*Nešebeje. Kuba uteče.*“

Já: „Kubi, opravdu. Pokud mi chceš koupit kafe, tak se mnou pojd' nejdříve na záchod.“

Kubé: „Áchjooo.“

Na kávu pro mě a pak ještě na pití pro Kubu také došlo a k tomu jsme přihodili i nějaké sušenky. A tak jak jsem všechno spolu s peněženkou nesla v ruce, položila jsem to na střechu auta. Připoutávám Kubu, šahám na střechu auta – a drcla jsem do kelímku. Kafe mi crčelo z ofiny, ale našťestí nebylo horké, takže happy end. Kuba se v sedačce zajíkal smíchy. Utřela jsem se ubrousky, protože mi bylo jasné, že kdybychom šli znovu na benzínku, odnesla bych si další kafe.

Hned za hranicemi Kuba zabral a probudil se až před ZOO. Bylo vůbec s podivem, že jsem tam trefila, protože jsem u cedule Norimberk zjistila, že mi nefunguje navigace.

Vystoupili jsme a Kuba se s pokřikem „jupíííí, pajááááááá“ hnal k pokladnám. Abych nezapomněla, do té ZOO jsme jeli hlavně kvůli delfinům. V 15 hodin měla být delfíní show. Úplně nádherně jsme to stíhali. Našla jsem si na mapce, kde se nacházejí, a přesunuli jsme se k venkovnímu bazénu. Nějak mi nedošlo, že v lednu, když je všude sníh, asi nebudou plavat venku. Nevadí, máme na to ještě celý příští den.

Když jsme se vraceli zpět k autu, došlo mi, že trefit do ZOO bez navigace zase nebyl takový mistrovský kousek. Ona je totiž všude značená. Ale jak trefím k hotelu, kde máme spát?

Kuba byl našťestí ve velmi dobré náladě a celou cestu se královsky bavil, protože kdykoli jsme přijeli k nějakému semaforu, blikla nám červená. Fakt nevím, jestli nás někdo sledoval a dělal nám to naschvál, ale opravdu jsme poctivě stáli na všech semaforech.

Na mapě jsem si našla adresu, kde by ten hotel asi tak měl být, a s mým orientačním smyslem ptáků (haha) jsme tam nakonec trefili.

Z hotelového pokoje byl Kuba naprosto nadšen. Skákal po posteli, hned si v oblečení vyzkoušel obří vanu a největší radost mu udělala rychlovarná konvice.

Kubé: „*Hujáááá, Kuba važit kávu maminče.*“

Já: „*Kubi, tady mi ale nemůžeš vařit kávu, my s sebou žádnou nemáme.*“

Kubé: „*Jít kjámu koupit.*“

Já: „*Kubi, určitě teď nepůjdeme do krámu kupovat kávu. Tak mi ji uvaříš zítra u snídaně, ano?*“

Kubé: „*Hujááá, Kuba važit kávu.*“

U snídaně jsme potkali tři Češky, se kterými dal Kuba hned řeč.

Kubé: „*Čáááú, této. Kuba važit kávu.*“

Paní: „*A jak se jmenuješ, chlapečku?*“

Kubé: „*Kuba Kuba. Važit kávu tetě.*“

Paní: „*Tak ahoj Kubo Kubo. Já teď ale kávu už nechci, já už jsem jednu měla.*“

Kubé: „*Etě ednu.*“

Bylo rozhodnuto. Paní si dala ještě další kávu, její kamarádky taky a já jsem u snídaně zhltnula rovnou tři. Kdyby tu snídani nezačali sklízet, věřím, že tam vaří kávu dodnes.

Z hotelu jsme vyrazili zase zpět k ZOO. Už jsem měla zjištěno, kde se koná show s delfíny a že to skutečně není venku, a tentokrát jsme ji stihli. Kuba z ní byl naprosto unešený.

Kubé: „*Maminko, mijuju defíny, mijuju.*“

Já: „*Já taky, Kubi. Určitě se na ně pojedeme někdy podívat na moře. To je teprve krása.*“

Kubé: „*Edem. Ted' edem.*“

Já: „*No ted' ne, Kubi, třeba až bude léto.*“

Kubé: „*Kuba če idět defíny, taky gaby a yby.*“

Já: „*Jasně, Kubi, uvidíš delfíny, kraby i ryby, fakt. Půjdeme ted' na hřiště?*“

Kubé: „*Hujáááááá.*“

A tam mě to málem fakt šlehlo. Měli jsme s sebou kočárek, já jsem s ním jezdila po cestách, Kuba to bral přes trávu. V pohodě si hrál, já jsem ho jistila pohledem, fotila jsem ho a najednou...

Najednou byl pryč. Krve by se ve mně nedořezal. Pološílená se rozhlížím a vtom ho vidím, jak si to míří k obří, extrémně prudké tubusové skluzavce. Zahodila jsem kočár a rozběhla se po sněhu. Smekla se mi noha a já předvedla ukázkový telemark. V mžiku jsem ale vyskočila, jako že nic, a letěla dál rychlostí rakety. „*Kubo, stúúúúúj, nééééé!*“ Jasně že se všichni otáčeli, co se děje.

Zastavila jsem ho přesně před vyústěním té skluzavky, do které on chtěl zespondu vlézt.

Já: „*Kubi, to nemůžeš, to nikdy nemůžeš. Víš, jak je to nebezpečné? Vždyť tě mohl někdo zabít.*“ Křičela jsem, objímala ho a tekly mi slzy.

Kubé (koukal na mě trochu jako na blázna): „*Pomiň, mami. Šanda.*“

Já: „*Kubi, tohle není vůbec sranda. Kdyby někdo zrovna jel a nakopl tě, tak by ti moc ublížil.*“

Kubé: „*Mami, nebeč, neudějám, šibuju.*“

Z Norimberku jsme tedy odjeli v celku. Já trochu pološílená a s pocuchanými nervy, ale s těmi už jsem tam dost možná i jela. Oba jsme se však vraceli s velkým ponaučením. Kuba se poučil, že ne vše, co mu přijde zábavné, je bezpečné, a já jsem se ujistila v tom, že stačí vteřina nepozornosti a může být zle.

Začít s řevem, skončit s řevem

To byl jednou takový uřvaný den. Začalo to řevem mým, kdy jsem byla mým roztomilým synáčkem něžně probuzena – ránou do nosu. Telefonem. A skončilo to jeho řevem, když zdrhal před kartáčkem na zuby, upadl a praštil se do nosu. Že by ta karma byla tak rychlá? Škoda že to tak nefunguje i jinde.

Byli jsme skoro týden u mamky, a když jsme se vrátili domů, našla jsem v koupelně bazén. Tekl nám kotel. Je to takový kotlí senior. Bezva. Vytřela jsem potopu, dala pod kotel kbelík a druhý den volala opraváře. Mohl až za několik dní. Po telefonu mě instruoval, co mám dělat.

Opravář: *„Která trubka je na vodu a která na plyn? Abych vám mohl říct, na které máte zavřít kohout.“*

Já: *„Jak to mám asi vědět?“* Přišel spásný nápad. *„Víte co? Já vám to vyfotím a pošlu.“*

Ehm, tak jo. Mohlo mi dojít, že do pračky mi asi nepovede plyn. Nevadí. Když opravář dorazil, měl Kuba o zábavu postaráno. Sledoval ho a já poslouchala.

Kubé: „*Páne, Kuba če házet balónem.*“

Nic.

Kubé: „*Haloo, páne. Balón.*“

Stále nic.

Kubé: „*Mamíííí, pan opaváž neče házet balónem. Ideme ven. Opaváž není kamajád.*“

Pevně doufám, že jednou takhle nebude shánět kamarády mně.

Ještě jsem za opravářem ani pořádně nedovřela dveře a už tu byla další pohroma. Vybuchla nám doma bomba. Vážně nevím, jak to funguje jinde. Kde je dokonce i více dětí. U nás to každý den vypadá, jako by tu měsíc pařila parta neandrtálců. Že jsou tu rozházené hračky, to bych vážně přežila a neřešila. Ale... množí se mi tu špinavé nádoby a už dlouho se mi nedaří tenhle souboj vyhrát. Jakmile zdolám horu nádobí ve dřezu, linka už je plná dalšího. Neustále se lepím k podlaze, protože je tu pořád něco vylité, nablemcané, a nepomáhá ani varování, že přijdou mravenci. Akorát se mě miláček zeptá, jestli bych utekla. Někdy mám ale pocit, že uteču ještě dřív, než nás sežerou ti mravenci.

Když už je to doma k nevydržení, vyrážíme ven, na nákupy. Z Kuby je teď velký motorkář a je tím pádem ještě rychlejší než kdy dřív. Což je zvláště super v případě, kdy máte s sebou extra pomalého psa.

Jeden je na jedné straně ulice, druhý na druhé straně ulice a já v zoufalství mezi nimi. Kuba mě neslyší přes motorku (nebo si to alespoň nalhávám,

přeci si nepřipustím, že mě ignoruje) a Seibn mě neslyší, protože už neslyší (a opět, alespoň si to nalhávám). Takže jsem v neustálém poklusu, stíhám Kubu a řvu za sebe na Seibn, aby přidala. Přitom se snažím být velkým pohyblivým cílem, aby mě alespoň viděla. A jestli mě nevidí ona, vidí mě všichni kolemjdoucí. Což je extra super.

Při této akci byl první zastávkou obchod s cyklistickými potřebami, kam se Kuba stavoval téměř každý den. Oni totiž slavili asi dvacáté výročí a rozdávali dětem balónky. Dětem rodičů, kteří si v tom obchodě něco koupí. A pak Kubovi.

Kubé (vlítnul do obchodu): „*Ajoooj, Kuba emže balón. Díky paní. Tauuu.*“
A hnal se ven.

Následovala lékárna.

Kubé: „*Ajoooj paní. Kuba koupí ižátko. Maminka aplatí.*“

Má to ale skvěle vymyšlené.

Po lékárně jdeme vždy do drogerie. V tomto úseku mi Kuba pokaždé ujede a já jen sleduju, zda skutečně mizí ve správných dveřích. Musím totiž čekat na Seibn, která už nemůže, a ukázat jí, kam jdeme. Ona by se totiž jinak ztratila.

Hned za dveřmi drogerie najdu na zemi ležet motorku a Kuba už brázdí uličky s minivozíkem pro děti. Nakupuje pití, kinder vajíčko a ten den to vzal ještě dozadu pro sušenky naší Seibn. Paní na pokladně se dívala celkem shovívavě a prohlásila, že má doma to samé, akorát je mu už pětadvacet a je to stále stejné. To fakt potěší.

Musela jsem ještě do trafiky, protože mi vyšel článek v časopise a potřebovala jsem si ho vyfotit. Jenomže trafika je ve stejném domečku jako rychlé občerstvení, kde mimo jiné prodávají párky v rohlíku.

Kuba vzlít k okénku.

Kubé: „*Kuba če odík páječku. Maminka aplatí.*“

Pán: „*Máte šikovného kluka.*“

Já: „*Jo, to jo. Někdy až moc.*“

Když konečně dožvýkal, vyšli jsme směrem k ovoci a zelenině. Tedy já jsem vyšla, Sei se ploužila a Kuba vyrazil na motorce jako drak. Vtom na mě volal, že chce rukavice, že mu je zima na ručičky. Hledám v tašce, ale nic. Nejspíš jsem je zapoměla doma. Takže místo do ovoce a zeleniny jsme zamířili do obchodu s dětskou módou.

Říkala jsem si, že když už tam jdeme, koupím Kubovi větší bundu. Měl sice ve dvou a půl letech velikost bundy 3–4 roky, ale začínaly mu z ní lézt záda. Nicméně neměli „*elenou*“, takže smůla, protože on „*modou neče*“. Koupila jsem tedy alespoň ty rukavice.

A teď do ovoce a zeleniny. Ale Kuba měl jiný nápad. Vyrazil z obchodu na úplně opačnou stranu, na náměstí. Tam nás odchytili policajti, protože Seibn neměla obojek a vodítko. Ve chvíli, kdy si zapisovali údaje z mého OP, využil Kuba příležitosti a vyrazil vpřed.

Já v hlavě: „*A teď co? Rozběhnout se a zdrhnout policajtovi, nebo řvát jako Viktorka? Tak jsem řvala. Malý motorkář se našťěstí otočil a drandil zpět k nám.*“

Když se muži zákona vzdálili, podařilo se mi Kubu přesvědčit, že konečně jdeme do ovoce a zeleniny. Uf! Prosadila jsem se. A už se dostavila naléhavá potřeba pitíčka. Vyrábějí tam totiž různé ovocné a zeleninové freshe. Byl na radě pán, kterého Kuba ignoroval, a přes pultík volal na slečnu:

Kubé: „*Paní, poším pitíčko, Kuba ízeň má. Kuba če banán, etě ajůdku, etě piminkáč, etě abičko, etě mejoun.*“

Slečna se usmívala.

Kubé: „*Paní, hajó, poším, pitíčko, Kuba má ížeň.*“

Upadla mi hlava na pultík. Smíchy, vyčerpáním, rezignovala jsem.

Když jsme Kubu napojily a my konečně vyšli ven, táhla jsem tašku z drogerie, tašku z ovoce a zeleniny, pitíčko a jak milé, i motorku. Alespoň že jsem nemusela táhnout Kubu. Ještě do potravin, ale to už jen pár drobností.

Před obchodem jsme potkali kamarádku se dvěma labradory. Kuba se smál: „*Ejbinka, etě Ejbinka, etě Ejbinka.*“ Chvíli nato jsme přecházeli silnici a všechny tři Seibinky byly už na druhé straně, když tu si Kuba vymyslel, že nutně potřebuje zpátky motorku. Vtom si ale skutečná Seibn všimla, že my jsme ještě nepřešli, a začala skákat do silnice. Popadla jsem tedy Kubu za ruku a táhla ho přes přechod (záměrně vynechávám informace o scéně ohledně motorčky).

Kráčíme po ulici, co vede k našemu domu, a ve chvíli, kdy Kuba začal nabírat rychlost a mizel za rohem, jsem uprostřed chodníku pustila tašky na zem a vystartovala. Kamarádka je posbírala se slovy, že jí opravdu (minimálně zatím) stačí dva psi.

Mám pocit, že mě to jednou vážně klepne.